

N:o 38.

Af Herr A. J. Lyth: Om underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande befrielse för sådana fartyg, som söka nödhamn, från utgörande af fyr- och båkafgifter.

I Kongl. Maj:ts nådiga kungörelser om lots- och fyrinrättningarna i riket af den 9 Juli 1862 § 27 och den 11 April 1867 § 27 mom. 3 finnes stadgadt att fyr- och båkafgifter skola af sådana fartyg erläggas, hvilka komma från utrikes ort, för motvind, storm eller af annan orsak söka nödhamn vid våra kuster. Deremot är genom Kongl. kungörelsen af den 28 Sept. 1869 all inrikes skepps- eller kustfart befriad från denna afgift, hvilken således endast erlägges af på utrikes ort seglande fartyg samt af vinddrifvare eller sådana som söka nödhamn, enligt hvad ofvan nämnt är.

Då den inrikes skeppsfarten—som synnerligen på senare tider och särdeles genom vår ångbåtsflotta vunnit den utveckling, att den utan tvifvel lemnar sina idkare fördelar fullt jemförliga med dem, som vinnas af den utrikes skeppsfarten — blifvit helt och hållet befriad från all afgift till vårt båk- och fyrväsende; så förefaller det redan underligt att vår utrikes skeppsfart, som för närvarande mera än vår kustfart behöver lyftas och uppmuntras, icke kommit i åtnjutande af samma lättnad. Men vida mer ökas vår förvåning vid tanken derpå att båk- och fyrafgifter uttagas af sådana, från utrikes ort kommande fartyg, hvilka blott tillfälligtvis och för nöd skull söka skydd i våra hamnar eller på våra ankarplatser. Åtminstone har det för mig varit omöjligt att finna något fullt giltigt skäl härtill. Tvärtom kan jag ej annat än anse ifrågasvarande afgift både obillig och olämplig. Den är obillig derföre att den utkräfvades af dem, som äro i nöd och söka skydd och hjälp för att rädda lif och gods; den är obillig äfven derföre att, enligt hvad trovärdiga personer meddelat mig, denna afgift på de aldra flesta ställen i utlandet icke affordras vinddrifvare, åtminstone ej förr, än han haft kommunikation med land. Den är också enligt mitt förmenande olämplig, isynner-

het därför att stora, ja understundom öfvervinneliga svårigheter möta för uppbörden af densamma. Det händer nemligen ganska ofta, då tulltjenstemannen infinner sig vid den uthamn eller den redd der vinddrifvare sökt skydd, att han just kommer lagom för att åse huru en eller flera af dessa vinddrifvare afsegla utan att invänta hans ankomst. Följden häraf blir nu den, att somliga få betala, andra icke. En annan gång inträffar det, att vinddrifvare icke eger svenskt mynt att betala med. Han lemnar då antingen utländskt mynt eller ock en anvisning, hvaraf intetdera mottages vid redovisningen af uppbörden. Häraf förorsakas nu för uppbördsmanen ej blott obehag och besvär, utan äfven mången gång känbara förluster.

Att uppbördsmanen till följd häraf känner det lika obehagligt att af vinddrifvare utkräfva denna afgift, som fartygsbefälhafvaren finner det förhatligt att utbetala densamma, det bör knappt förundra någon. Säkert är ock, att missnöje med lagens föreskrift i detta afseende råder på många ställen i vårt land.

Då härtill kommer, att den inkomst, som tillflyter statsverket af denna s. k. vinddrifvareavgift icke är större, (den utgjorde t. ex. under åren 1871, 1872 och 1873 i medeltal för Gotlands 10 tullstationer tillsammans 909 Rdr Rmt årligen) än att den utan saknad kan undvaras, synnerligen som fullt motsvarande fördelar skulle beredas vårt land i annat afseende (t. ex. genom ökad afsättning till vinddrifvare af proviant och andra artiklar m. m.), derest denna afgift borttoges; och då slutligen och framförallt våra lagar böra på allt sätt befrämja och understödja, men icke motarbeta hvad som kan bidraga till att skydda och rädda lif och egendom, så vågar jag härmed ödmjukeligen föreslå:

att Riksdagen måtte till Kongl. Maj:t ingå med underdånig anhållan derom, att Kongl. Maj:t, med upphäfvande af föreskrifterna i Kongl. förordningarne af den 9 Juli 1862 § 27 och den 11 April 1867 § 27 mom. 3, täcktes befria alla sådana fartyg, som söka nödhamn vid våra kuster, från utgörande af afgifter till båk- och fyrväsendet i riket.

Om remiss till Utskott anhålles ödmjukeligen.

Stockholm den 28 Januari 1874.

A. J. Lyth.